

[Dohrmann]

serer sig så voldsomt for, al den stund han gerne medvirker til at lukke arbejdspladser.

Så vil jeg spørge hr. Svend Åge Petersen, når han nu spiller så klog og ser så klog ud, som han forsøgte at gøre, selv om han ikke er ordfører, om Det Konservative Folkeparti vil medvirke til, at der bliver foretaget en underskriftindsamling, således at lovforslaget ikke bliver gennemført nu?

Formanden:

Jeg har før bedt medlemmerne holde sig til argumenterne, til det, der er sagt.

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil godt holde mig som indledning til noget af det generelle, vi kan læse ud af debatten, nemlig diskussionen om, at vi bør træffe en egentlig afgørelse i Folketinget om, hvad vi stiller op med virksomheder med meget farlig produktion, hvor uheld ved deres produktion vil give uoverskuelige konsekvenser. Her rejser sig mange spørgsmål. Nogle har vi haft i denne sag, andre spørgsmål har vi hørt i andre sager. Hvor går grænsen for, hvilke konsekvenser vi overhovedet vil acceptere? Hvordan afvejer vi konsekvenser af et uheld med den samfundsnytte, en produktion skaber? Hvilke krav bør vi stille til placeringen af meget farlige virksomheder, bl.a. i forhold til befolkningstætheden?

Sådanne spørgsmål kan vi absolut godt fortjene at få et svar på efter en grundig debat i Folketinget, men det er altså ikke en debat, kan jeg forstå bl.a. på hr. Engell, som De Konservative vil medvirke til at vi får.

Jeg kunne da til gengæld i fru Inger Stilling Pedersens bemærkninger høre et muligt tilsagn om, at vi fik debatten, og det kan vi så se hen til.

Til miljøministeren har jeg et par spørgsmål. Ekspropriationen blev omtalt, hvorefter miljøministeren anfører ét eneste og i øvrigt tvivlsomt argument for, at det skulle være en ekspropriation, der er tale om. Modsætningsvis anfører miljøministeren, at produktionen af klor helt lukkes i Danmark. Det er i øvrigt noget, der taler lidt imod, at det skulle være ekspropriation, men lad nu det være. Hvor ved miljøministeren overhovedet fra, at produktionen lukkes? Det er der ingen oplysninger om i sagen, i hvert fald ikke tilgængelige for os, men det kan jo være, vi kan få noget andet at vide om et øjeblik.

Der blev også bemærket noget om opbevaringen af klor, hvis vi skulle importere al klor fra udlandet. Her er det jo bl.a. ikke helt uvæsentligt, hvordan den klor opbevares, og det er heller ikke helt uvæsentligt, at de mængder, som vi kan få fra udlandet, kan fås i en mindre størrelsesorden, end der er gældende herhjemme. Alt andet lige vil opbevaringsnødvendigheden formentlig endda for en masse virksomheder blive mindre, end den er i dag, hvor det kommer, jeg havde nær sagt helt fra København, for sådan må det være for mange virksomheder.

En sidste bemærkning skal være, selv om det næsten er spild af tid, til hr. Dohrmann, som ønsker en udskydelse af beslutningen til efter næste valg. Selv om det valg sikkert kommer hurtigt, vil det under alle omstændigheder være en udskydelse, som ingen af de berørte parter ønsker – ingen. Hr. Dohrmann angav, at folketingsflertallet her opererede med, at man prøvede at lukre på, at en masse mennesker ikke vidste noget om, hvad der blev talt om, men det er jo svært at lukre på hr. Dohrmann, hvis han har den opfattelse: Vi alene vide, vi alene vide, hvornår fabrikken skal lukkes. Alle andre mener det modsatte af hr. Dohrmann. Enten skal den lukkes nu, eller også træffer vi beslutningen om, at den ikke lukkes nu.

Margrete Auken (SF):

Lad os lige få det helt klart, for jeg kunne høre, der også er andre, der ikke var klar over det. Det er Sojakagen selv, der har skrevet til os og bedt om, at man i hvert tilfælde ikke benytter den mulighed, at man udsætter. Vi går så ud fra, at den debat er ude af sagen nu, men det er altså ikke noget, fru Pia Gjellerup havde digtet.

Så til ministeren. Jeg mener, at denne sag er et af de mere groteske eksempler på, at den parlamentariske situation, vi har i øjeblikket, er umulig: regeringen affinder sig med at blive siddende, selv om den bliver stemt ned. Derefter gør den sig umage for at lave det mest umulige arbejde, man kan forestille sig, så vi pålægges en uendelighed af rettelser frem og tilbage. Vi bliver snart helt utrygge ved, hvad det er for nogle svar, vi får i ministeriet, når vi begynder at spørge, hvis dette skal være opskriften på, hvordan det skal gøres. Det er en jammerlig affære, men der er ikke noget at gøre ved det. Vi må køre videre på de vilkår, indtil vi kan få en